

Hồi 26**LOẠN CỰỂN QUÂN HÙNG LÂM HẸM CẢNH
NGỒ LÀ THIÊN QUẢ: QUYẾT LẬP PHƯ**

Gia Cát Hướng nghi ngại:

- Người này nếu không cầm thì đúng là hạng cường liệt. Bảo lão mở miệng không phải dễ, nếu những muốn nói là thiên nan vạn nan. Người định sao, Cơ Thạch?

Tính danh của Cơ Thạch dường như có làm cho đôi mục quang nhập nhòa của lão nhân vừa gây yếu vừa dơ bẩn nọ chú tâm.

Phát hiện điều đó, dù chỉ là thoáng qua, Cơ Thạch cũng không bỏ lỡ cơ hội:

- Nếu lão tiên bối đích thực là Thiện Quả đại sư, gia phụ Cơ Vĩnh đã từng một lần diện kiến, hậu bối là Cơ Thạch lần này mạo hiểm là muốn cứu đại sư.

Sự cam lạng đã quay trở lại với lão nhân đầu bù tóc rối, Gia Cát Hướng cau mặt khó chịu:

- Phải hay không phải Thiện Quả đại sư, lão tiên tặn chi một cái lắc đầu hoặc gật đầu?

Cái lắc, cái gật cùng không có, nhưng Cơ Thạch vẫn quả quyết:

- Phải hay không, cứu người vẫn phải cứu. Gia Cát tiên sinh, chúng ta đi thôi.

Cơ Thạch vừa dứt lời một tiếng quát to như sấm liền vang lên:

- Người còn muốn đi nữa sao, Cơ Thạch? Bản nhân đâu thể...

Cơ Thạch gầm vang dội:

- Người đến thật đúng lúc, Gia Cát tiên sinh mau cứu người, mọi việc để tại hạ đối phó. Đỡ!

Từ trong lao ra, Cơ Thạch quật ngay một kinh sấm sét vào Hồng Nhật Tán vừa xuất hiện.

Vút!

Vù...

Hồng Nhật Tán lạnh giọng:

- Tạ Linh Oai đừng để gã Gia Cát chạy thoát. Còn tiểu tử, đỡ!

Vù...

Ào... Ào...

Phát hiện Tạ Linh Oai đang lén theo lối khác đưa một tốp ngoài mười tên thuộc hạ xông vào Gia Cát Hưởng, Cơ Thạch vũ lộng thần uy:

- Bọn người đừng trách ta độc ác! Hãy xem Bạch Thạch Thiên Thủ?

Vù... Vù...

Những bóng chưởng tay phát màu trắng sáng liền xuất hiện, bủa liên tu bất tận vào Tạ Linh Oai, và lũ thuộc hạ của y.

Bung...

Bung... bung...

Với lực đạo dồn vào chiêu chưởng, Cơ Thạch tuy bất nhẫn nhưng vẫn yên tâm nhìn lũ kia bắt đầu gục ngã.

Oa!

Không hề thấy Hồng Nhật Tán xông vào can thiệp, Cơ Thạch càng thêm kinh ngạc khi phát hiện Hồng Nhật Tán đã lẳng lặng bỏ đi.

Cho đây là cơ hội tốt, Cơ Thạch một tay rút kiếm tay còn lại xốc lão nhân cầm lẳng kia lên vai:

- Chạy thôi Gia Cát tiên sinh!

Vút!

Không ngờ Cơ Thạch muốn đến là đến, muốn đi là đi, Tạ Linh Oai vừa vũ lộng đại đao xông đến vừa gầm thét inh ỏi:

- Mau phong tỏa mọi lối đi. Bằng mọi giá phải ngăn tiểu tử lại, không cho y thoát! Cơ Thạch, đỡ!

Vụt!

Vụt!

Nhìn đại đao của Tạ Linh Oai cứ loang loáng ập vào, Cơ Thạch bật cười lạnh như băng:

- Tạ Linh Oai! Gia phụ đâu thể chết không nhắm mắt, người đừng trách ta. Tiếp kiếm!

Véo... Choang!

Véo... Choang!

Đang thi triển Bát Tý Cuồng Đao phát hiện hai kiếm của Cơ Thạch ngăn đủ hai chiêu của mình Tạ Linh Oai thất sắc:

- Là Khoái Kiếm thật ư ư?

Cơ Thạch ngoác miệng cười:

- Không là thật thì là giả ư? Hãy nạp mạng nào? Ha... ha...

Véo... Choang!

Véo... Choang!

Keng!

Do tỷ lực không đủ sức chi trì sau liên tiếp bốn lần chạm đao thẳng vào kiếm của Cơ Thạch, Tạ Linh Oai phải thất thần sợ hãi nhìn đao trên tay phải rơi xuống.

Y càng khiếp đảm hơn khi nghe Cơ Thạch rít lên tiếng rít tử thần:

- Cơ hội báo thù đã đến, Tạ Linh Oai ngươi hãy chấp nhận số mạng. Đỡ!

Véo...

Không còn chút huyết sắc nào, Tạ Linh Oai cũng để mất oai phong khi cuống cuồng bỏ chạy:

- Bọn ngươi mau ngăn tiểu tử lại! Hãy ngăn y lại...

Vút!

Đuổi theo sau, Cơ Thạch vì quá phần nộ cứ loang kiếm nhắm vào bất kỳ ai dám xông ra cản đường.

- Bọn ngươi muốn chết! Đỡ!

Véo... Phập:

Véo... Phập!

Véo... Oa!

Gia Cát Hưởng chạy theo sau, miệng hô hoán:

- Đừng nên lạm sát, Cơ Thạch. Bọn chúng vẫn chưa đáng tội chết đâu.

Vút!

Cứ trông theo hướng tháo chạy của Tạ Linh Oai, Cơ Thạch chuyển kiếm qua tả thủ, miệng gầm vang:

- Thế theo đức hiếu sinh của trời đất ta không giết những ai chạy đi. Ngược lại, bất kỳ ai dám ngăn đường phải chết!

Như để minh thị, hữu chưởng của Cơ Thạch liền được tung ra:

- Hãy xem Bạch Thạch Thiên Thủ. Kẻ nào xông vào thì đừng trách ta.

Vù...

Vù...

Những bóng chưởng phát màu sáng trắng vừa xuất hiện đã tỏ ra kiến hiệu, bọn thuộc hạ của Tạ Linh Oai cứ thấy bóng chưởng lao đến liền cầm đầu bỏ chạy.

Được dịp Cơ Thạch thi triển khinh thân pháp lao đi.

Vút!

Gia Cát Hưởng lao theo, miệng thất thanh đề tỉnh:

- Hồng Nhật Tán bỏ chạy, tất có mưu đồ! Cơ Thạch người đừng quá khinh suất.

Tuy có nghe và hiểu Gia Cát Hưởng đề tỉnh không sai, nhưng có bóng dáng của Tạ Linh Oai ở phía trước Cơ Thạch sao dễ buông tha?

Chàng lao nhanh hơn.

Vút!

Phát hiện Tạ Linh Oai đã chạy đến bên ngoài, trước mặt là khoảng sân rộng có trồng đủ loại kỳ hoa dị thảo một trong những cơ ngơi bề thế của Hào Phú Vương Hồng Nhật Tán, sơ kê thù tẩu thoát, Cơ Thạch bất ngờ rống lên cực to:

- Chạy đi đâu. Hãy xem Vồng Khôi Thiên Thủ.

Ào...

Đúng lúc bóng nhân ảnh của Tạ Linh Oai lọt vào phạm vi uy hiếp của những bóng chưởng tay phát màu sáng trắng từ chiêu Vồng Khôi Thiên Thủ của Cơ Thạch có hàng loạt người bỗng xuất hiện.

Vút!

Cùng lúc đó một tiếng niệm phạt hiệu cùng vang lên:

- Quả nhiên là công phu Bạch Thạch. A di đà phạt! Chư vị còn chờ gì nữa không xông vào tiêu diệt vưu ma tử Bạch Thạch môn? Ngã phạt từ bi! Đờ!

Viu... viu...

Tuy bị Tán Hoa Kim Cang Chỉ của lão Thiện Duyên xạ ngay vào uy hiếp, Cơ Thạch vẫn hùng hổ tung người lao lên cao.

Vút!

Vừa tránh thoát chỉ kình, tả kiếm trên tay chàng liền thoát đi như một trường tiền rời cung cứng:

- Nạp mạng cho ta, Tạ Linh Oai!

Véo...

Phập!

Với thanh kiếm bị cắm ngập vào giữa lưng, Tạ Linh Oai ngã chúi về phía trước và gãy giữa thật mạnh.

Huych!

Cơ Thạch trầm người xuống, hạ thân ngay bên cạnh Tạ Linh Oai.

Không ngó gì đến người của các phái đứng xung quanh, Cơ Thạch vừa đưa tay rút kiếm khỏi lưng họ Tạ vừa ngửa mặt gào lên bi thảm:

- Phụ thân, mẫu thân! Tạ linh Oai đã chết, song thân hãy chờ xem, hài nhi cũng sẽ lấy mạng bọn Thiện Duyên để trả thù. Ha... ha...

Bị xúc nộ, Thiện Duyên có phản ứng thật dữ dội:

- Cơ Vĩnh nhẫn tâm hạ sát tử sư đệ Thiện Quả, nếu lão nạp có tội y cũng hợp đạo lý. Cũng như ngươi, ma đầu Bạch Thạch, lão nạp vì muôn vạn chúng sinh phải giết ngươi để trừ đại họa. Đỡ!

Viu... Viu...

Dùng Tán Hoa Kim Cang Chỉ, Thiện Duyên như muốn đưa ngay Cơ Thạch vào tử địa.

Đang lúc bi phẫn, Cơ Thạch tung thân lạng thẳng vào ngọn chỉ lực của Thiện Duyên:

- Ta là ma đầu hay lão trọc ngươi là hạng thí sư đoạt vị? Mau nạp mạng!

Véo...

Choang!

Công phu Khoái Kiếm của Cơ Thạch sau lần được Bạch Tu lão nhân điểm hóa đã có mức độ lợi hại trên chỗ tưởng.

Chiêu kiếm của chàng tuy xuất phát chậm hơn nhưng lại chạm đúng vào ngọn chỉ kình của Thiện Duyên, đúng vào lúc ngọn chỉ kình đó chưa kịp phát huy hết uy lực.

Không những thế, đang đà lao đến, Cơ Thạch còn nhanh lẹ đẩy ra một chiêu Khoái Kiếm nữa.

Véo...

Nhìn ngọn kiếm của Cơ Thạch tuy vừa chạm phải chỉ kình nhưng không những không hề bị ngọn chỉ kình làm cho suy yếu trái lại còn thần tốc xé gió lao đến, Thiện Duyên giận dữ đến phải phát ra tiếng gầm:

- Vưu ma tử quá nhiên có thân thủ phi phàm. Chư vị còn chờ gì nữa không hiệp công trừ khử ác ma? Hãy xem La Hán Phục Ma Chưởng.

Vù...

Từ tâm chưởng của Thiện Duyên ngay lập tức phát ra ánh kim quang, cuộn thẳng vào kiếm chiêu của Cơ Thạch.

Cùng lúc đó, có đôi ba tiếng thét thịnh nộ hướng vào Cơ Thạch:

- Tiểu tử đã để lộ bản thân là truyền nhân của Bạch Thạch môn. Đã là Bạch Thạch môn tất phải chết! Đỡ!

- Trảm thảo trừ căn. Còn một tên Bạch Thạch môn, võ lâm Trung Nguyên còn chịu nhiều kiếp họa. Giết!

- Vì công đạo võ lâm, tiểu tử phải chết!

Những chiêu kiếm, những bóng trảo vì thế cứ đổ dồn vào Cơ Thạch.

Vèo...

Vút! Vút!

Phát hiện có một kiếm đang nhắm vào lão nhân câm lặng, Gia Cát Hướng phần nộ lao vào:

- Thủ đoạn dê tiện! Du Hoàng Vân người còn chút tính người nào nữa không? Hãy xem độc thủ của Gia Cát mỗ.

Ào... Ào...

Khi đó chợt nhận ra công phu Phục Ma La Hán Chưởng của Thiện Duyên có uy lực lạ kỳ, dù là chưởng nhưng kinh lực phát sinh lại gom tụ tạo thành một khối cứng rắn khó thể xuyên thủng, Cơ Thạch bất ngờ xoay nghiêng người biến đổi chiêu thức và đấu pháp.

Vút!

Đưa chiêu kiếm vừa xuất phát đỡ vào một kiếm một trảo của Trác Thiên Hữu và Bạch Điền Quang, hai vị chưởng môn phái Hoa Sơn, Không Động vừa cùng Du Hoàng Vân, Côn Luân phái xông vào, Cơ Thạch còn đưa tả chưởng phát màu sáng trắng nghênh đón ánh kim quang tử chưởng Phục Ma của Thiện Duyên lao trọc.

Véo... Véo...

Vù... Vù...

Phản ứng của Cơ Thạch vừa linh hoạt vừa nhanh khiến Thiện Duyên, Trác Thiên Hữu và Bạch Điền Quang có phần thất vọng.

Ầm! Ầm!

Choang! Choang!

Bị chiêu kiếm của Cơ Thạch hóa giải, khiến ý đồ liên thủ bất thành, Bạch Điền Quang giận dữ xòe rộng song trảo:

- Thế mới biết, chỉ vì lòng nhân không đúng chỗ, sáu năm trước không thể lấy mạng người, để bây giờ phải gánh chịu hậu quả. Cơ Thạch! Hãy xem Long Trảo Du Hồn Nhân đưa người về chín tuổi.

Vút!

Vút!

Dùng lời nói để khích nộ, Bạch Điền Quang phần nào đạt ý đồ. Có bóng một đạo nhân lao ra:

- Vô lượng thọ phật! Còn Cổ Huyết Thành là còn nhiều hiểm họa. Cơ thiếu hiệp chớ trách bần đạo. Tiếp kiếm chiêu!

Véo...

Véo...

Không bỏ lỡ cơ hội, Trác Thiện Hữu thì vũ lộng trường kiếm, Thiện Duyên đại sư thì xuất phát chưởng kinh Phục Ma cùng xông vào Cơ Thạch.

Véo... Véo...

Vù... Vù...

Cũng lạ, lão nhân đang được Cơ Thạch mang trên lưng cho đến lúc này vẫn cứ cam lạng dường như lão không hề biết trong cảnh ngộ này chỉ cần một chút sơ sẩy của Cơ Thạch không những chỉ có Cơ Thạch bị mất mạng mà đến sinh mạng của lão cũng chẳng còn. Thái độ kỳ lạ này của lão khiến Gia Cát Hưởng uất ức.

Vừa cố chi trì cục diện với Du Hoàng Vân, một vị nhất môn chi chủ, Gia Cát Hưởng vừa phát tác sự giận dữ vì thái độ quá ư bàng quan của lão nhân cam lạng nọ:

- Không phải lão đã từng thu nhận một đệ tử là Hà Giao sao? Chẳng phải lão đã đặt pháp danh cho Hà Giao là Quá Nạn sao? Quá làm sao được mà quá nếu lão ngay bây giờ không nói ra hành động thí sư đại nghịch của Thiện Duyên? Thiện Quả ơi Thiện Quả! Lão muốn quá nạn hay cam tâm chấp nhận kiếp nạn vậy?

Du Hoàng Vân rít lên:

- Gã bệnh nho này, người làm nhảm cái gì vậy? Nếu muốn gặp Thiện Quả, người hãy vào Quỷ Môn Quan mà gặp!?

Véo...

Bất ngờ chiêu kiếm của Du Hoàng Vân bỗng bị một ngọn bút ngăn lại:

- Du chưởng môn xin lượng thứ. Gia Cát Hưởng. Người muốn ám chỉ điều gì khi đề cập đến bốn chữ: thí sư đại nghịch?

Gia Cát Hưởng chưa kịp mở miệng đã nghe Du Hoàng Vân găm bên tai:

- Quách Phú! Người luôn cố tình xen vào việc của ta, tại sao chứ? Vậy đừng trách ta phải xem người như kẻ thù. Đỡ!

Véo...

Véo...

Gia Cát Hưởng bất ngờ quật một kinh tạt chéo vào Du Hoàng Vân:

- Ta và người chưa phân thắng bại, sao vội tìm cách tránh ta? Đỡ!

Vù...

Quách Phú vẫn ngang nhiên thi triển bút pháp Hoạch Thiên Chỉ Địa:

- Mỗ vẫn đang chờ nghe lời giải thích của người đó, Gia Cát Hưởng! Du Hoàng Vân hãy đỡ nào!

Véo...

Véo...

Một lần nữa tiếng gầm phẫn hận của Cơ Thạch đã vang lên khiến Gia Cát Hưởng khó thể mở miệng. Cơ Thạch đang quát:

- Thiện Duyên! Lão muốn sát nhân diệt khẩu à? Ta không để Thiện Quả phải chết vào tay kẻ thí sự như lão. Hãy xem Thiên Thủ Khốn Tiên.

Vù...

Vù...

Chuyển kiếm qua tay tả, Cơ Thạch vội vàng tung chưởng Bạch Thạch một mình giao chiến với bốn nhân vật vào hàng chưởng môn của bốn phái: Thiếu Lâm, Võ Đang, Hoa Sơn Không Động.

Những tiếng chạm kinh theo đó vang lên, bức bốn nhân vật nọ phải hồi bộ lùi hước.

Ầm!

Ầm!Ầm!

Choang! Choang!

Thiện Duyên ngay sau đó tuy phải hồi bộ nhưng dường như đang tìm cách lẻn đi chuyển đến phía sau Cơ Thạch.

Vút!

Vì nhìn thấy thái độ của Thiện Duyên luôn nhắm vào lão nhân gầy yếu đang được Cơ Thạch mang sau lưng, Huệ Tâm sư thái chợt lao vào:

- Cơ Thạch! Hãy cho bản ni xin lại thanh kiếm mau!

Bằng khước mắt Cơ Thạch ngay khi phát hiện có người lao vào, không cần biết Huệ Tâm sư thái lao đến với thành ý hay địch ý, chàng hất nhanh tả kiếm:

- Lui lại nào!

Véo...

Chàng ra tay qua nhanh khiến Huệ Tâm sư thái lập tức lâm vào hiểm cảnh.

Chính lúc đó, Cơ Thạch nghe có tiếng quát mắng đầy giận dữ:

- Thu kiếm về mau, Cơ Thạch! Người không thể phân biệt ai là thù, ai là bằng hữu sao?

Tiếng quát quá quen tai, khiến Cơ Thạch giật mình và thu chiêu kịp lúc.

Nhưng Cơ Thạch bỗng lạnh người, vì nhìn thấy hữu kinh của Huệ Tâm sư thái rõ ràng đang cuộn vào chàng từ phía chính diện.

Vù...

Chàng động nộ hất hữu chưởng ra:

- Sư thái sao lại...

Kinh hãi trước chưởng kinh của chàng, Huệ Tâm sư thái chợt lui nhanh. Tuy nhiên tiếng kêu của Huệ Tâm sư thái lại mang một ý nghĩ khác và thật cấp bách:

- Thiện Duyên! Đại sư nhần tâm thế sao?

Như một tia chớp bật lóe lên xua tan áng mây mờ, tả kiếm trên tay chàng liền hoành ngang lia nhanh về phía sau.

Véo...

Nhưng, trước đó một nháy mắt, tiếng quát khi nãy vừa cảnh tỉnh Cơ Thạch một lần nữa vang lên:

- Tâm địa của lão Thiện Duyên người thật độc ác! Đờ!

Cùng với tiếng chấn kinh Cơ Thạch có cảm nhận ngay phía sau hậu tâm chàng dường như vừa xuất hiện một chấn động nhẹ.

Biết có chuyện bất ổn Cơ Thạch nghiêng người cố đưa đầu nhìn lại phía sau.

Vừa trông thấy ở khóe miệng của lão nhân cam lạng đang xuất hiện một dòng máu thắm, tai Cơ Thạch bỗng nghe tiếng quát độc ác của Trác Thiện Hữu:

- Người muốn chết!

Véo...

Thanh kiếm trên tay Cơ Thạch bỗng bị ai đó giật phăng, kèm theo sự việc này là tiếng rít động nộ của Huệ Tâm sư thái:

- Thừa lúc người bất phòng để ra tay, Trác chưởng môn sao lại có thủ đoạn bất minh? Xem kiếm!

Véo... Véo...

Nhờ đó, Cơ Thạch mới biết nhân vật vừa đoạt kiếm trên tay chàng chính là Huệ Tâm sư thái. Và chàng thoáng bất ngờ khi nhận ra Huệ Tâm sư thái đối với chàng chỉ có thiện ý, không hề có địch ý.

Do bất ngờ nên có phần phân tâm, tiếng kêu của người lúc nãy một lần nữa vang lên khiến Cơ Thạch bừng tỉnh:

- Còn không mau chạy đi Cơ Thạch! Hay người muốn Thiện Quả đại sư không chi trì được nữa phải chết ngay trên lưng người?

Quay lại thật nhanh, Cơ Thạch đưa mắt nhìn người đó:

- Hà tỷ tỷ mau đưa Thiện Quả đại sư chạy trước! Đệ sẽ...

- Còn chạy đâu nữa Cơ Thạch? Ha... ha... ha...

Tràng cười vừa dài vừa cuồng ngạo vẫn đang vang lên như bất tận, đôi mục quang của Cơ Thạch bỗng bật lóe lên những tia nhìn đặc ý.

Choàng tay tả về phía sau đỡ lấy thân hình của lão nhân cảm lạnh sắp sửa tuột xuống, Cơ Thạch bật tung người lao đến kẻ vừa cười:

- Hồng Nhật Tán? Hay đỡ Bạch Thạch Đại Phật Thủ!

Vút!

Ào... Ào...

Với phản ứng nhanh nhạy, Hồng Nhật Tán xoáy nhanh tia Tử Quang, xạ thẳng vào bóng chưởng tay to lớn của Cơ Thạch:

- Là người của Bạch Thạch môn thì phải chết! Đỡ!

Vù... Vù...

Ầm!

Nường theo chấn kinh, Cơ Thạch dịch bộ qua một bên, kịp tránh tia Tử Quang vừa xuyên qua bóng kinh tiếp tục lao đến.

Vút!

Theo đà, Cơ Thạch một lần nữa lao vào Hồng Nhật Tán:

- Người tưởng ta sợ Tử Khí Tam Ngươn Chưởng của người sao? Hãy đỡ!

Vút!

Ào... Ào...

Hồng Nhật Tán không lường hết kế mưu của Cơ Thạch vẫn thản nhiên phát xạ tia Tử Quang:

- Lần này đỡ người thoát! Tiếp chiêu!

Vù... Vù...

Ầm!

Tia Tử Quang lại xuyên qua bóng kinh, lao ập vào Cơ Thạch.

Vù...

Đến lúc này Cơ Thạch bỗng lùi lại, miệng gầm vang:

- Dừng tay!

Khi đó Gia Cát Hưởng vẫn tranh với Quách Phú để động thủ với Du Hoàng Vân, tiếng quát của Cơ Thạch khiến họ dừng lại.

Huệ Tâm sư thái đang giao kiếm với Trác Thiện Hữu cũng dừng lại.

Riêng Hà Phi Phượng thì bị khốn đốn với Thiện Duyên, nhân cơ hội này vội tìm cách nhảy tránh đến cạnh Cơ Thạch.

Không để Bạch Điền Quang hoặc Thiện Duyên tiếp tục lao đến, diễn khai tiếp trận đấu, Cơ Thạch đưa tay chỉ Hồng Nhật Tán:

- Y là phản đồ Bạch Thạch môn cũng là kẻ gây thảm án ở Vũ Hâu Miếu Mạnh gia, chiếm đoạt Tử Khí Tam Ngươn Chưởng. Chính là công phu y vừa thi triển.

Lập tức Bạch Điền Quang ngoác miệng gào lên:

- Hồ đồ! Hồng lão huynh chính là hậu nhân của Mạnh gia. Biết công phu đó cũng là điều tất yếu.

Cơ Thạch cười lớn:

- Nếu là vậy khi công phu đó không bị ai chiếm đoạt, tại sao chư vị vẫn đề quyết Bạch Thạch môn là hung thủ gây ra thảm án Mạnh gia?

Du Hoàng Vân lướt đến:

- Bạch Thạch môn tuy đoạt vật bất thành nhưng không thể phủ nhận hành vi độc ác, gây ra thảm án Mạnh gia.

Cơ Thạch bĩu môi:

- Phàm trăm thảo phải trừ căn. Gia sư tổ Tri Thế Nhân thừa biết chuyện này sao vẫn thu nhận hậu nhân Mạnh gia làm môn đồ? Như lão, lão có thu nhận không? Hay phải tìm cách trừ bỏ hậu họa?

Quách Phú nghiêm mặt:

- Không sai! Trừ phi vị họ Hồng kia phủ nhận việc báii thành chủ Cổ Huyết Thành làm sư phụ.

Hồng Nhật Tán đến bây giờ mới biết tại sao Cơ Thạch vừa thấy lão đã quyết liệt ra tay. Lão bật cười:

- Kể ra người cũng có lắm thủ đoạn. Nhưng có một điều vì người không biết nên người mới đắc ý, bản nhân khi báii kẻ thù làm sư phụ đương nhiên phải thay danh đổi tánh, lão tặc Tri vì không biết nên mới thu nhận bản nhân.

Lời nói quá minh bạch của Hồng Nhật Tán khiến những ai vừa có ý thiên về Cơ Thạch cũng phải ngẩn người. Và họ đưa mắt nhìn Cơ Thạch chờ xem chàng sẽ đối đáp thế nào.

Trong lúc đó, lòng của Cơ Thạch lại đang nóng như lửa đốt. Chàng đang chờ một kỳ tích phải xuất hiện. Và nếu kỳ tích đó không đến, những toan tính có phần mạo hiểm của chàng vừa rồi sẽ quay trở lại, gây phương hại cho chính chàng.

Chàng chờ đợi thì mọi người cũng chờ đợi.

Họ chờ đợi với hai tâm trạng.

Những ai thiên về chàng thì chờ đợi trong tâm trạng hoang mang.

Những ai quyết trừ khử chàng thì chờ trong tâm trạng dắc ý.

Và Gia Cát Hưởng vì quá hoang mang không biết Cơ Thạch định giở trò gì nên há miệng định lên tiếng.

Chính lúc đó, kỳ tích mà Cơ Thạch mong đợi bỗng xuất hiện...

oOo